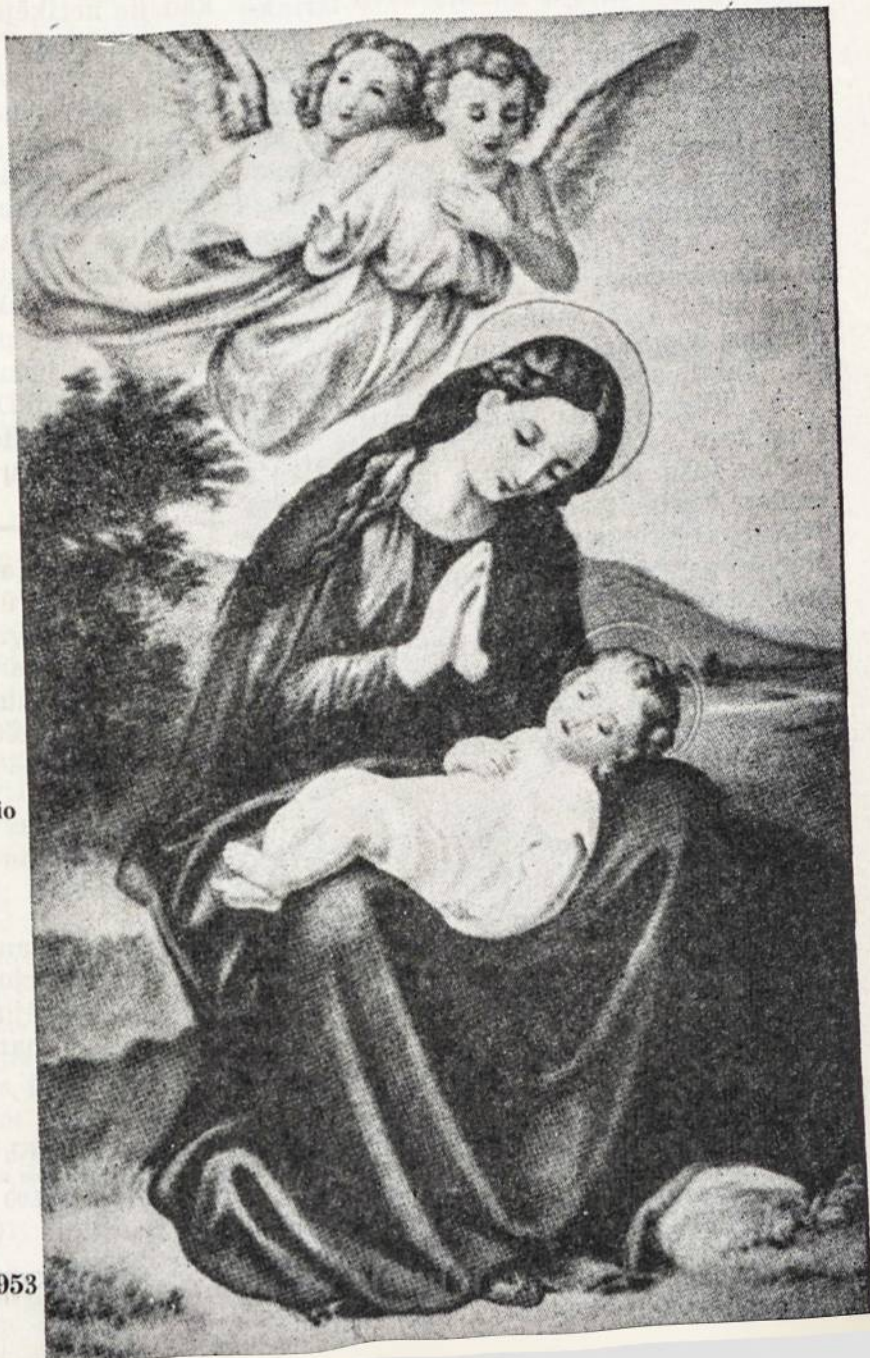

TĖVŲ MARIJONŲ
BENDRADARBIŲ DRAUGIJOS
SAVAITRAŠTIS

KRISTAUS KARALIAUS *Laiivas*

Evangelijos — Lekcijos
Pavasaris
Jėzui Žengiant į Dangų
Lietuvoj
Vaistas Kritiškai Valandai
Viešpaties Diena
Kataliko Pasikalbėjimas
Laiškas Mamytei
Fatimos Marijos Sąjūdis
Su Mūsų Bendradarbiais
Žinios iš Katalikiško Pasaulio
Žinios iš Lietuviško Pasaulio

Gegužės (May) 16, 1953

33-ti Metai No. 20

DANGUN ŽENGIMO ŠVENTĖ.

Lekcija

Apd. 1, 1-11

Evangelija

Morkaus 16, 14-20

DIRMOJE knygoje, o Teofiliau, aš kalbėjau apie visa, ką Jėzus darė ir mokė nuo pat pradžios iki tai dienai, kurią, davęs per šventąją Dvasią savo išrinktiesiems apaštalams įsakymų, jis buvo paimtas į dangų. Jiems ir po savo kančios jis pasirodė gyvas tuleriopais būdais, nes per keturias dešimtis dienų davėsi jiems matomas ir kalbėjo apie Dievo karalystę. Valgydamas su jais, jis jiems liepė neišeiti iš Jeruzalės ir laukti Tėvo pažado. Apie jį (sakė jis) jūs girdėjote iš mano burnos; nes Jonas krikštijo tik vandenimi, o jūs, nedaugeliui dienų pralinkus, būsite pakrikštyti šventąja Dvasia. Taigi, susiėjusieji klausė ję, sakydami: Viešpatie, ar šiuo laiku tu sugrąžinsi karalystę Izraeliui? Jis jiems atsakė: Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar valandas, kurias Dievas nustatė savo valdžiai; bet, kaip tik šventoji Dvasia ant jūsų ateis, jūs gausite galios ir būsite man liūdytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių. Tai pasakęs, jiems beregint, jis buvo pakeltas augštyn. Debesis uždengė jį nuo jų akių. Kada jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į dangų, jam į jį žengiant, štai du vyru baltas rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai, Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį žengiantį į dangų.

ANUO metu: Kai vienuolika sėdėjo už stalo, jiems pasirodė Jėzus; jis prikišo jų netikėjimą ir širdies kietumą, kad jie netikėjo tiems, kurie buvo matę jį prisikėlusį. Tuomet jis jiems tarė: Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui. Kas tikės ir bus pakrikštytas, tas bus išganytas; o kas netikės, bus pasmerktas. Tuos, kurie tikės, lydės tokie stebuklai: Mano vardu jie išvarinės velnius, kalbės naujomis kalbomis, ims žaččius ir jei ką mirtinga gertų, tai jiems nekenks; jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks. Viešpats Jėzus, po to kaip jiems kalbėjo, buvo paimtas į dangų ir sėdi Dievo dešinėje. Jie gi išėję skelbė visur, Viešpačiui drauge veikiant ir tvirtinant jų žodžius lydinčiais juos stebuklais.

rėjo į dangų, jam į jį žengiant, štai du vyru baltas rūbais atsistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai, Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėte jį žengiantį į dangų.

Pavasaris

Prilijo į širdį pavasario saulės,
Pavasario vėjo į širdį prilijo...
Ir nieko manyje — tik saulė ir vėjas —
Pavasaris mano širdyje.

Prilijo žiedų man į širdį vainikais,
Kvepėjimų mariomis, žydėjimais vystos.
Žiedai ir kvepėjimas, saulė ir vėjas —
Pavasaris — mano jaunystė.

Danutė Lipčiūtė

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly, 5c a copy. Editors: Rev. V. Parulis, MIC., Rev. A. Naudžiūnas, MIC.

Sekmadienis Po ŽENGIMO DANGUN ŠVENTĖS.

EVANGELIJA

Jon. 15, 26-27; 16, 1-4

 NUO metu: Kalbėjo Jėzus savo mokytiniais; Kada ateis Ramintojas, kurį aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kuri iš Tėvo eina, ji liudys apie mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pat pradžios su manim esate. Tai aš jums kalbėjau, kad nesipiktintumėte. Jie išmes jus iš sinagogų; bet ateina valanda, kad kiekvienas, kurs jus užmuš, tarsis tarnaujantis Dievui. Tai jie jums darys, nes nepažino Tėvo, nė manęs. Bet aš tai jums kalbėjau, kad atėjus valandai, atsimintumėte, jog aš buvau tai jums sakęs.

LEKCIJA

1 Petr. 4, 7-11

 YLIMIAUSIEJI: Būkite išmintingi ir budrūs maldoje. Bet visų pirma turėkite vieni kitiems nuolatinės meilės, nes meilė pridengia nuodėmių daugybę. Būkite vieni kitiems svetingi be murmėjimo. Patarnaukite vienas kitam, kiekvienas ta dovana, kurią jis yra gavęs, kaip geri daugiopos Dievo malonės užvaizdai. Jei kas kalba, tegul kalba kaip Dievo žodžius; jei kas eina tarnystę, tai tedarai kaip Dievo suteikiamąją galia, kad visame būtų pagarbintas Dievas per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

Kun. A. Būblys, MIC.

Jėzui Žengiant į Dangų

 Š visų Evangelistų tik vienas Lukas kiek plačiau paliečia savo šv. Evangelijoje ir Apaštalų darbuose V. Jėzaus įžengimą į dangų, o kiti arba pažymi patį faktą, arba aprašinėja paskutinius įvykius. "Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pasikėlė į dangų. Jie pagarbino jį ir su dideliu džiaugsmu sugrįžo į Jeruzalę" (Luk. 24, 51). "Tai pasakęs jiems beregint, jis buvo pakeltas augštyn. Debesys uždengė jį nuo jų akių. Kada jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į dangų, jam į jį žengiant, štai du vyrų baltais rūbais atsisistojo prie jų. Juodu tarė: Vyrai, Galiliejiečiai, ko jūs stovite, žiūrėdami į dangų? Tas Jėzus, kurs paimtas nuo jūsų į dangų, taip pat ateis, kaip matėtė jį žengiantį į dangų. Tuomet jie nuo kalno. kurs vadinamas Alyvų ir yra arti Jeruzalės, tik per subatos kelią sugrįžo į Jeruzalę" (Apd. 1, 9-12).

Taigi V. Jėzus į dangų žengė nuo alyvų kalno ir iškilingai, dalyvaujant švenčiausiai Mergelei, Jo motinai, apaštalams, mokiniams ir šventoms moterims. Šventas liūdesys švč. Mergelės ir mokinių virto dideliu džiaugsmu. Jie palydėję Jėzų iki dangaus vartų, sugrįžo atgal į Jeruzalę pilni nepaprastos dangiškos nuotaikos, sugrįžo laukti to laiko, kada ir patys pas Jį nueis. Pilni vilties žodžiai: "Aš nepaliksiu jūsų našlaičiais", pasakyti V. Jėzaus mokiniams, dabar skamba jų širdyse. Ypač švenčiausioji Mergelė išgyveno Jėzaus artimumą ir šventą ilgesį. V. Jėzus pridengė savo nematomybę nuo visų akių ir nuo savo Motinos, kol ji palikusi dar žemėje, bet be savęs Jis nei vieno nepaliko taip pat ir savo motinos. Jos širdis buvo ir paliko jam geriausią padangtę.

Ketvirtadienį V. Jėzus pradėjo savo kentėjimus ir ketvirtadienį Jis įžengė į

dangų. Tai primena mums, kad kiekviena vargų pradžia yra pradžia drauge ir džiaugsmo. Kentėjimų pradžia — garbės pradžia. Dievui nieko nėra nežinoma, Jis viską iš anksto pramato. Taigi kam Jis skiria pažeminimą, tam skiria drauge ir garbę, tik tai iki laikui paslėptą po nesmagumais. Tą pat mums primena ir vieta, Alyvų kalnas. Nuo Alyvų kalno V. Jėzus išėjo kentėti ir nuo to paties Alyvų kalno pakilo į dangiškojo Tėvo garbę. Alyvų kalnas buvo Jėzui ir dažna maldos vieta, ypač prieš pat kentėjimus. Čia Jis ištisas naktis praleido besimeldamas. Tą pat jis ir mums primena, kad mūsų kentėjimų vieta turi būti drauge ir maldos vieta. Malda yra mūsų dvasinio gyvenimo balzamas, ypač kentėjimuose. Pats Jėzus meldėsi ir mus išmokino melstis. Kas apleidžia maldą, tą paprastai ir Dievas apleidžia, nes be maldos neberanda kelio Dievo malonės į žmogaus širdį.

Keturiasdešimt dienų V. Jėzus išbuvo pasaulio tyruose, pats besirengdamas juos sudvasinti. Keturiasdešimt valandų Jis išbuvo kape drauge su mirusiais, ir keturias dešimt dienų Jis išbuvo drauge su besirengiančiais tęsti jo misiją, jau prisikėlęs iš mirties kapo. Ir paskutinė Jo vieta buvo Alyvų kalnas. Čia Jis, kaip šv. Raštas sako, kad pakėlęs rankas visus palaimino ir laimindamas atsiskyrė. Padavimas sako, kad V. Jėzus palaimino visus, žengdamas į dangų, ir kryžiaus ženklą, primindamas, kad per kryžiaus kentėjimus ateina išganymas. Panašiai šv. Mišios, kurios talpina savyje taip pat visą V. Jėzaus gyvenimą, baigiamos kryžiaus ženklo palaiminimu.

V. Jėzus vienas nežengė į dangų: iki dangaus vartų Jį palydėjo žemėje Jo motina, apaštalai ir mokiniai, o toliaus su Juo kilo šventųjų būriai, kurie per Jo kančią, grįžta drauge su savo Išganytoju pas dangaus Tėvą. Jis nuėjo į dangų pas savo ir mūsų Tėvą su visais šventaisiais, kad mums vietą parengtų ir lauktų mūsų ateinant. Laimingas žmogus, kuris užmiega, gyvenimo vakarui atėjus, ant Jėzaus ir Marijos rankų, jis užmiega, kad gyventų, ir V. Jėzus jį pasitinka ir

vedasi į savo būstinę. Su juo drauge džiaugiasi Dievas, dangaus angelai ir visi šventieji, nes mažiausias V. Jėzaus brolis, laimėjęs kovą, atėjo pas savo Išganytoją.

Švenčiausioji Mergelė palikusi žemėje ir toliauėjo savo motinystės pareigas. Pirmiau Ji globojo gyvąjį savo Sūnų, o dabar mistinį. Jėzaus sukurtoji Bažnyčia sudaro Jo mistinį kūną, kurio Motina, taip pat yra Marija. "Štai tavo motina!" Todėl Marijos santykiai su Jėzumi, net ir jam įžengus į dangų ir nematomybe prisidengus, nenutrūko, jie ir toliau paliko artimi. Tik tiek, kol Ji gyveno žemėje, gyveno viltimi, kaip ir visi žmonės, žinoma nepalyginamai aiškesne. Šiandien jau Ji yra pas savo Sūnų ir laukia mūsų drauge su Jėzumi pilna meilės ir ilgesio širdimi, kaip Motina savo vaikų.

"Vertas esi, Viešpatie, imti knygą ir atplėsti jos antspaudus, nes buvai užmuštas ir atpirkai mus Dievui savo krauju iš visų giminių, kalbų, žmonių ir tautų, ir padarei iš mūsų Dievui karalystę ir kunigus, ir mes karaliausime žemėje" (Apr. 5, 9-10).

Jonas Aistis

Lietuvoj

Laukas, kelias, pieva, kryžius,
Šilo juosta mėlyna,
Debesėlių tankus izas
Ir graudi, graudi daina.

Bėga kelias, ir berželiai
Linksta, vėjo pučiami;
Samanotas stogas žalias
Ir šuns balsas prietemy.

O toliau — paskendęs kaimas,
Tik žirgeliai tarp klevų;
Šlama liepos tokia laime,
Toku liūdesiu savu.

Tik sukrykš, lyg gervė, svirtis,
Sušlamės daina klevuos...
Gera čia gyvent ir mirti!
Gera vargt čia, Lietuvoj!

Vaistas Krištiškai Valandai

KARTĄ vienas vaistininkas nusipirko nuo kito vaistinę. Naujasis savininkas buvo tingus. Jis žinojo keletą daugiau naudojamų butelių su vaistais ir iš jų duodavo žmonėms. Jeigu gi pasitaikydavo, kad ūkininkai ateidavo ir prašydavo vaistų, kurių jis neturėjo po ranka, būtinai stengdavosi jis įkalbėti paimti kitus jam žinomesnius vaistus, kaip kamparas, kininas ir panašūs. Dėl to gydytojai murmėjo, žmonės mirė, bet kad tas buvo gerokai seniau ir tolimoj provincijoje, niekas to vaistininko nesudraudė.

Tačiau pasitaikė, kad susirgo paties vaistininko sūnus. Gydytojas žinojo, kad jį galima išgelbėti, bet tam reikėjo labai retų vaistų. Gydytojas buvo tikras, kad senasis vaistininkas jų turėjo, bet kur jie? Dėl savo sūnaus ir tas tingusis pasiryžo pasidaruoti, pajieškoti. Vaistų būta didelė daugybė. Griozdė jis nuo vieno kampo iki kito. Daug sugaišo, o tuo tarpu jo sūnus numirė.

Mes stebimės ir širdy manome, kad negalėjo būti taip paiko vaistininko. Gal ir nebuvo, bet žmonių tokių trumparegių, kurie nežino kur tikrasis vaistas kritiškai valandai — yra, oi kiek daug. Didžiausias žmogaus įtempimas ir skaudžiausi kentėjimai paeina iš vidaus pergyvenimų. Vieni nuo to bėgdami bando alkoholiu svaigintis, kiti kitaip užsimiršti, neatsimindami, kad tikrasis vaistas yra grynoje sąžinėje, pasiekiamoje per išpažintį, kad naujų vilčių šviesa yra šventoje Komunijoje, kad giliausias patarimas yra Dievo žodyje — šventajame Rašte.

Kartą vienas berniukas, prieglaudos mokyklos auklėtinis, buvo paklaustas, kas yra draugas.

— Draugas, — atsakė jis, — yra tai toks, kurs tave labai gerai žino, ir vis tiek tave myli. —

Paprasti, o gilūs žodžiai. Tuo tikruoju mūsų draugu yra Kristus. Jis labai gerai mus žino, pažįsta mūsų silpny-

bes ir ydas, ir vistiek mus myli, savo gyvastį dėl mūsų aukoja, klausykloje mums visada atleidžia ir altoriuje mūsų visada laukia.

Kartą vienas teisėjas turėjo spręsti vieno vyro bylą. Ir pasitaikė taip, kad teisėjas ir nusikaltėlis buvo mokslo draugai, mokyklos suolo bičiuliai. Ką teisėjas turėjo daryti? Teisingumui nusikalsti jis negalėjo. Bylą sprendė ir bausmę uždėjo — dvi savaiti kalėjimo arba pabaudos dvidešimt svarų sterlingų. Nusikaltėlis pinigų neturėjo ir jau buvo vedamas į kalėjimą. Tada teisėjas nusiėmė savo uniforminį drabužį, pats sumokėjo bausmę už savo mokslo draugą ir jį pakvietė pas save vakarienės.

Daug kilnesnis yra mūsų amžinasis Teisėjas — Kristus. Jis mūsų bausmę sumokėjo pirma, negu mes į šį pasaulį atėjome. Sumokėjo sunkiausiu būdu: kančia ir mirtimi ant kryžiaus. Jis irgi kviečia mus pasistiprinti valgiu, ne bet kokiuo, o savo paties švenčiausiu Kūnu ir Krauju. Ir tik reikia, kad mes tuo savo sielos gerovei pasinaudotume ir kad mūsų širdis būtų jam dėkingumo kupina.

Šv. Gregorius pasakoja šitokį nuostabų atsitikimą: graikų tironas Dionizijus pasmerkė mirtį vyrą, vardu Pytiją. Pasmerkėtasis prieš mirtį prašėsi vienos malonės: leisti jam nueiti paskutinį kartą atsisveikinti su savo draugais ir artimaisiais bei sutvarkyti visus namų reikalus. Jį užtarė jo draugas Damon, tardamas:

— Leiski valdove, jam eiti. Aš pasiilksiu kalėjime, ir jeigu jis negrįš, aš mirsiu už jį.

Tironas buvo taip paveiktas ta gilia draugyste ir savitarpiu pasitikėjimu, kad jis abudu vyrų paleido, dovanodamas Pytijui ir tardamas:

— Tegu aš būsiu trečiasai jūsų taip šventos draugystės tarpe.

Daug daugiau mums dovanoja Kristus. Tik būkime jam nuoširdūs ir atsidavę draugai. Jis gi mums ištikimas, iki mirties.

VIEŠPATIES DIENA

1. Viešpaties dienos kilmė

GAMTOJE ritmingai banguoja darbas ir poilsis, potvynis ir atoslūgis, įtampa ir pertrauka. Po perkūnijos ir žaibų nusiblaivo dangus ir pasirodo šviesi saulė; po potvynio jūra atslūgsta ir vėl ramiau ošia; po pjūties dirva laukia atsigulėjimo, kad pavasarį galėtų vėl brandinti ir auginti naują grūdą.

Panašus darbo ir poilsio ritmas rieda ir žmogaus gyvenime. Nevisada žmogus gali sunkiai ir įtemptai dirbti. Pavargsta žmogaus kūno jėgos, atšimpa dvasinis budrumas — jo prigimtis trokšta pertraukos, poilsio, jėgų atstatymo. Be to, tos pertraukos metu žmogus tarytum nori atsigręžti į save, apspręsti ir įvertinti atliktą darbą, pažtiūrėti, kur veda ir su kuo susijungia visų jo dienų grandinė.

Poilsio ir darbo ritmą žmogaus gyvenime tvarko ir religiniai įstatymai. Religija ryžtasi suprasti ir įvertinti žmogaus kasdienybę. Dar daugiau: religija siekia šitą žmogaus kasdienybę įprasminėti, pašventi ir pakelti į aukštesnę plotmę. Atskiras žmogaus dienas ji nori suversti į vieną grandinę ir sujungti ją su amžinybe, nepažįstančia laiko judėjimo nė pasikeitimo.

Žmogiškosios kasdienybės pašventimas, įprasminimas ir pakėlimas į aukštesnę plotmę gražiausią išraišką randa **Viešpaties dienoje** (sekmadienyje), tik reik giliau pažinti Viešpaties dieną **kilmę** ir arčiau išžiūrėti į jos **dogmatinį, liturginį ir moralinį veidą**.

Šv. Raštas Pradžios knygoje aprašo pasaulio tvėrimą. Dievas per šešis laiko tarpus, dienomis vadinamus, tvėrė pasaulį, o septintą dieną palaimino, pašventė ir daugiau jau nieko nebetvėrė (plg. Pr. 2, 3).

Viešpats septintąją dieną ypatingu būdu atskyrė nuo kitų dienų, palaimino ją ir pašventė, kad iš Jo rankų išėję kūriniai geriau suprastų ir atsimintų sutvėrimo darbe įspaustą dieviškąją išmin-

tį ir gerumą, pagalvotų apie sugrįžimą pas Dievą.

Senajame Įstatyme septintąją savaitės dieną (subatą) saugojo griežti įstatymai: "Atsimink, kad subatos dieną švėstumei. Šešias dienas dirbsi ir atliksi visus savo darbus. Septintoji gi diena, subata, yra Viešpaties, tavo Dievo; tą dieną nieko nedirbsi tu, tavo sūnus ir tavo duktė, tavo tarnas ir tarnaitė, gyvulus tavo, nė pakeleivis, kuris yra tavo vartuose" (Iš. 20, 8-10).

Mozės įstatymas nurodo, kaip švęsti subatos dieną ir smulkiai aprašo bausmes už šventos dienos sulaužymą. Tokios bausmės aidas dar aiškiai aidai ir Evangelijose. Kai Apaštalai subatos dieną kartu su Mokytoju keliavo per javų lauką ir pradėjo skintis varpų (gamintis maisto, kas buvo draudžiama subatoje), tada parisiejai, uolieji Mozės įstatymo vykdytojai, tai pamatę, pradėjo Kristui priekaištauti: "Štai, kam jie daro subatoje, kas nedera?" (Mrk. 2, 24).

Subatos šventimas S. Įst. turėjo dvejopą tikslą: 1) leisti išrinktosios tautos vaikams po darbų pailsėti; 2) tą dieną ypatingu būdu prisiminti, **pagarbinti ir padėkoti Dievui**: "kad žinotumete, jog aš esu Viešpats, kuris jus pašvenčiu" (Iš. 31, 13).

Kristus, Naujojo Įstatymo kūrėjas, panaikino apeiginį subatos įstatymą ir nauju būdu mokė garbinti dangiškąjį Tėvą: "Ateina valanda ir dabar jau yra, kad tikri garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa; nes ir Tėvas jieško tokių garbintojų" (Jon. 4, 23). Į priekaištus, kam Jis ar mokiniai laužo subatą, tą dieną gydo ligonius etc., Kristus atsakydavo: "Subata padaryta dėl žmonių, ne žmogus dėl subatos" (Mrk. 2, 27).

Subatos dieną Viešpačiui būdavo šventyklose viešai aukojamos aukos. Kristus, pasmerkęs reklaminių parisiejų maldą sinagogose ir gatvių kampuose (plg. Mt. 6, 5), tačiau neatmetė išorinės maldos, aukų. Jis pats paliko gražiausią N. Įst. auką, šv. Mišias, tinkamiausią

priemonę pagarbinti dangaus Tėvą: "Nuo to meto, kada Kristus žemėje vaikščiojo ir žemiškojo gyvenimo dienas užbaigė atpirkimo auka ant kryžiaus, nuo tada prasidėjo šv. Mišios, paslaptingas atpirkimo aukos atkartojimas, vykstant per visus amžius ir visuose kraštuose, ir jis truks ligi antrojo Kristaus atėjimo teismo dienoje" (J. A. Jungmann, S. J.).

Kristus, palikęs šią eucharistinę auką, Bažnyčiai pavedė paskirti laiką, vietą ir būdą, kaip tikintieji turi ją atnaujinti, "švęsti Kristaus mirtį ir laukti Jo antrojo atėjimo: maran atha-ateik, Viešpatie".

Apastalai ir pirmieji krikščionys pradžioje kartu su žydais švęsdavo sinagogose subatos dieną: "kasdien pasilikdavo vieniširdžiai šventykloje" (Apd., 46; plg. 3,1). Pasibaigus, tačiau, bendrosioms pamaldoms, jie susirinkdavo dar atskirai ir dažnai ligi vėlyvos nakties meldavosi: "Šitokiose pamaldose galėdavo dalyvauti ir tolimųjų apylinkių krikščionys, kuriems rabiniškieji įstatymai draudė keliauti toliau, negu leidžia subatos kelias, t. y. 1,000 žingsnių" (M. Righetti).

Istoriniai šaltiniai patvirtina, kad jau 2 šimt. krikščionių bendruomenėse įsigalėjo visuotinis paprotys rinktis bendrų pamaldų pirmąją dieną po subatos, arba pirmąją savaitės dieną, kuri vėliau vadinama prasmingu vardu — **Viešpaties diena** (dies Domini, dominica). Toji diena krikščionims buvo itin brangi, mat, ji gyvai primindavo pirmąją savaitės dieną (sekmadienį) iš numirusių prisikėlusį J. Kristų (plg. Mt. 28, 1 sq.: "praėjus subatai, kai aušo pirmoji savaitės diena"...).

2. Viešpaties dienos prasmingumas

Apžvelgus Viešpaties dienos atsiradimą, jos kilmę, tenka kiek arčiau įsisiūrėti į jos veidą, rodantį šventos dienos prasmingumą ir grožį. Jis yra trejopas: dogmatinis, liturginis ir moralinis.

a. Dogmatinis veidas

Dievo atliktieji darbai kalba žmogui apie išmintį, meilę, gerumą. "Du yra di-

deli Dievo darbai, kuriais Jis parodė žmonėms savo galybę ir gerumą, tai-sutvėrimas ir atpirkimas" (M. Righetti). Tikintieji ar jų bendruomenė - Bažnyčia, šituos Dievo darbus (sutvėrimą ir atpirkimą) prisimindama, nuolatos trokšta Dievą pagarbinti ir padėkoti.

Žmonijos atpirkimo dramą Bažnyčia gražiai įterpė į liturginių metų tekme. Nuo pirmojo Advento sekmadienio po Sekminių Bažnyčia žengia per liturginių metų lauką ir atkartoja atpirkimo paslaptis. Nuo Betliejaus prakartėlės (Kalėdų) ligi Šventosios Dvasios atsiuntimo (Sekminių) ji rodo liturginėse šventėse Kristų Atpirkėją, atėjusį į žemę "kad žmonės turėtų gyvenimą, ir gausiau jį turėtų".

Pasaulio sutvėrimą Bažnyčia ypač primena **Viešpaties dieną** (sekmadienį), kurios aidas eina per visas kitas savaitės dienas. Čia ir išryškėja **dogmatinis** sekmadienio veidas, atkreiptas į švč. Trejybę, pasaulio sutvėrimą, nemirštamą žmogaus sielą, skirtą laimingajai amžinybei.

Bažnytiniai himnai ir maldos alsuoja šlove, teikiama Dievui Tvėrėjui, Dievas, didžioji pasaulio šviesa, uždegė šviesius žiburius danguje ir žemėje, Jo dieviškoji išmintis ir gerumas sušvito nauja ugnimi. Šv. Grigalius tai gieda himne (kan. A. Sabaliausko vert., Šlovinkim Viešpatį, 73):

"Šviesos Kūrėjau gerasai,
Dienos uždegęs žiburį,
Naujos šviesos spindėjimu
Pasauliui pradžia padarei"...

Viešpaties diena kviečia žmones išpažinti gyvą tikėjimą į **Dievą Tėvą, dangaus ir žemės Sutvėrėją**, "naujos šviesos spindėjimu pasauliui pradžia padariusį".

(Užbaiga kitą savaitę)

Kataliko Pasikalbėjimas Su Maikio Tėvu

SAKYK, Teisingamani, ar tu turi Bibliją?

— Keistas klausimas, Maikio Tėve. Koks gi aš būčiau katalikas, jeigu neturėčiau Šv. Rašto. Ne tik turiu, bet ir kiekvieną dieną prieš eidamas ilsėtis po skyrelį perskaitau.

— Tai tu man parodyk, kur Šv. Rašte yra parašyta, kad reikia eiti išpažinties. Aš mislinu, kad ir kunigas toks pat žmogus, kaip ir mes visi, tai kaip jis gali mūsų griekus prabočyti?

— Panašius priekaištus esu girdėjęs iš daugelio laisvamanių. Su jais ginčytis šiuo klausimu iš viso neverta, nes jie netiki į Dievą. Taigi, kritikuodami bei niekindami Bažnyčios santvarką ir apėigas jie siekia netiesioginiai išrauti iš tikinčiųjų širdžių tikėjimą. Jeigu man kada tenka išgirsti iš kokio žmogaus panašios kritikos žodžius, tai tokio žmogaus aš visų pirma paklausiu, ar jis tiki iš viso į Tikrąjį Visagalį Dievą? Ar jis tiki į Kristaus dievybę? Jeigu jis netiki, arba jeigu jis vietoj Tikrojo Dievo garbina gamtos įstatymus, kaip pav. tavo sūnus Maikis, arba gamtos jėgas, kaip pav. laukiniai žmonės; jeigu jis visu šimtu procentu tikrą istorinį Kristaus gimimą, gyvenimą ir prisikėlimą iš numirusių nesigėdija iškreipti ir pavadinti tik legenda, tai, aišku, tokiam nėra reikalo aiškinti apie Bažnyčios vidaus tvarką. Tokie žmonės tyčia nenori pripažinti Kristaus dievybės, nes pripažinus, vieni turėtų palikti sugulovę ir grįžti pas tikrąją žmoną kiti turėtų atsisakyti materializmo garbinimo, dar kiti gimdymų kontrolės. Trumpai tariant, pripažinimas Kristaus dievybės pareikalautų iš pagrindų keisti savo gyvenimą ir derinti jį prie Kristaus paskelbtųjų tiesų. Kas to padaryti nenori, tas ramina save pasakomis ir skelbia, kad Kristus ir Jo Mokslas tai tik legenda.

— Palauk, — sako Maikio Tėvas. Aš kalbu čia apie tokius žmones katrie tiki, kad Kristus yra Dievas ir Žmogus, bet kurie Biblijoj neranda įsakymo, kad reikia eiti spaviednės.

— Tikinčio žmogaus tai aš galiu štai ko paklausti: parodyk, kur yra valstybės konstitucijoje parašyta, kad miesto parke draudžiama naikinti gėles? Kur yra parašyta, kad judėjimas turi būti tvarkomas trijų spalvų šviesomis? Arba paimkim dar aiškesnį pavyzdį. Dabartinis Amerikos prezidentas karo metu buvo Vyriausias vakarų fronto karo vadas. Šiom pareigom jį paskyrė Amerikos prezidentas. Karo metu, vos užėmus naują miestą, tuoj būdavo išklijuojami plakatai su vyr. karo vado parašu, kuriuose buvo nurodoma, kaip okupuoto miesto gyventojai turi elgtis. Iš pradžių miesto gyventojams tebūdavo leista du kartus į dieną vos po pora valandų išeiti į gatvę. Kas išeidavo kitu laiku, būdavo uždaromas į kalėjimą. Tai sakyk man dabar, ar būtų buvę išmintinga, jeigu kas būtų kreipėsi į Amerikos prezidentą, skųsdamas vyr. karo vadą, kad tas elgiasi neteisėtai, nes nei Amerikos konstitucijoje, nei prezidento paskirimo rašte tokio įsakymo nėra?

— Aš mislinu, kad užtenka šiam atvejy įrodyti, kad tas ar kitas yra prezidento paskirtas į karo vadus, o kariaavimo planą, tai pats karvedys turi susidaryti.

— Na, matai, Maikio Tėve, kaip viskas išaiškėja protingai klausimą nušvietus. Kristus pavedė Vyr. K. Bažnyčios valdžią Šv. Petruį šiais žodžiais: "tu esi uola ir ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią; Aš tau duodu dangaus karalystės raktus."

Teisę atleisti nuodėmes irgi davė pats Kristus sakydamas, "kam nuodėmes atleisite žemėje, tam bus atleistos ir danguje, kam sulaikysite žemėje, tam

LAIŠKAS MAMYTEI

bus sulaikytos ir danguje." Taigi, iš šių žodžių aiškiai matosi, kad pats Kristus davė apaštalams teisę atleisti nuodėmes. Kaip jie šį darbą praves, tai jau jų reikalas. Taigi, kas tiki, kad K. Bažnyčią įsteigė pats Kristus, tas nusilenkia ir prieš K. Bažnyčios nustatytą tvarką.

— Betgi kunigas toks pat žmogus kaip visi, Teisingamani! — nusistebėjo Maikio Tėvas.

— Ir teisėjas toks pat žmogus, bet argi kas stebisi, kad tas "toks pat žmogus" turi teisę nusikaltėlių išteisinti arba sušaudyti, nes šią teisę jis gavo iš valstybės. Platesne prasme ši teisė irgi yra iš Dievo, nes ir Kristus atsakė Pilotui, kai tas pareiškė turįs teisę jį pasmerkti ar išteisinti: neturėtumei prieš mane jokios valdžios, jeigu jos tau nebūtų duota iš aukštybės. (Iš šio Kristaus pasakymo išvedama taip pat, kas laukia tuos teisėjus, kurie iš aukštybės duotą teisę piktnaudžiauja ir nekaltus pasmerkia!). Argi ne didesnę teisę turi kunigas, kurs gavo nuodėmių atleidimo teisę tiesiog iš paties Kristaus — Tikrojo Dievo ir tobulo Žmogaus.

— Tai dar vieną klausimėlį ir šiai dienai užteks. Ar Bažnyčia galėtų pakeisti ligšiolinę ausinę išpažintį?

— Galėtų. Bet jeigu nekeičia, tai tik dėl to, kad dabartinė išpažinties forma geriausiai atitinka žmogaus prigimtį. Mažas vaikas, sudaužęs, motinai nematant, stiklinę, negali iškęsti net kelių dienų, neprisipažinęs.

Kai žmogų prispaudžia nelaimės ar vargas, ar šiaip koks sunkumas, ar neaiški ateitis, jis ieško atsakymo į savo problemas, o nerasdamas kreipiasi į visokius patarėjus, burtininkus ir apgavikus, kurie apie žmogaus sielą neturi nė mažiausio supratimo. Užtat jie ne tik kad sielos žaizdų neišgydo, bet dar labiau jas pagilina, vietoj gydančio balzamo, barstydami ant žaizdų druską.

Gal ir tu esi girdėjęs istoriją apie vieną Zakristijoną, kurs nužudė apiplėšimo tikslais moterį benešančią klebonui naujos bažnyčios statybai pinigų, o paskui pas tą patį kleboną priėjo išpažinties. Žodžiu, taip suktai viską pada-

Mylima Mamyte,

Tylus pavasario vakaras. Paskutiniai saulės spindulėliai siunčia žemei karštus pabučiavimus, išsitiesdami ilgus, ilgus šešėlius, maloniai šypsosi tarp prazydusių raudonskruosčių rožių krūmų. Šimtametės pušys savo lankščiomis viršūnėmis šlamėdamos seka amžių tylią vasaros pasaką.

Geroji Mamyte, atleisk man, kad aš šiandieną negaliu tau žodžių išreikšti savo kūdikiško prisirišimo ir padėkos jausmų. Nežinau, geroji mamyte, kuo pradžiuginsiu šiandieną tave, nežinau, kuo išpuošiu tavo baltus, baltus, kaip žydingi obelis plaukus. Jau aušta skaistus, sidabrinis vasaros rytas. Jau skambios raibaplunksnių dainos sveikina vos tik pabudusią gamtą, o aš negaliu atskristi pas tave, geroji mamyte, negaliu tau atnešti baltų žibuoklių, negaliu prie tavo mylinčios širdies ramiai pailsėti... Nežinau, ką atnešiu šį auksinį žiedais ir sidabriniais rasos karoliais pasipuošusį rytą...

Ak, mamyte, koks gražus šiandieną rytas. Kaip skaisčiai tekėjo auksinė saulutė tarp aukštų kalnų ir žaliuojančių miškų. Rodos visa gamta drauge su tavimi džiaugiasi. Skaistūs, auksiniai pir-

rė, kad kaltė krito klebonui ir jis nekaltai buvo ištremtas visam gyvenimui į katorgą. Ir tik po keliolikos metų, nebegalėdamas pakelti sąžinės graužimų, minėtas zakristijonas viešai prisipažino, kad tikrasis kaltininkas esąs jis, bet ne klebonas.

Ramybę užtikrina tik visiškas tikrumas, kad nuodėmės atleistos, o tokį tikrumą gali duoti tik paties Kristaus Įsteigtoji K. Bažnyčia, nes kiekvienas nusidėjėlis, išpažinęs savo nuodėmes ir pareiškęs gailestį, išgirsta iš paties Kristaus įgaliojimo lūpų: AŠ TAVE IŠRIŠU IŠ VISŲ TAVO NUODĖMIŲ: VARDAN TĖVO, SŪNAUS IR ŠVENTOSIOS DVASIOS!

mieji saulutės spindulėliai iškilę į dangaus melsvus plotus, meiliu, tartum motinos pabučiavimu, pasveikino vos tik pražydusią melyną našlaitukę, skaisčioje rytmečio rasoje nusiplovė veidą, linksmučiai, meilūs, tartum krikštaujantis kūdikis, pažvelgę pro mano langą ir milijonais spalvų išpuosę kambario sienas, nuskrido prie baltų jazminų krūmo, kuriame suokė tylia, tylia, kaip tavo mamytė, meile, lakštutė. Aukščiausiam rytmečio giesmė. Jos tylus, melodingas, bet širdį veriąs dainos aidas, priminė man tas kūdikystės dienas, kada tu mane mažytį, pasisodinusi ant savo kelių, niuniavai lopšinę, o aš prisiglaudęs prie tavo karšta motiniška meile plakančios širdies klausiaus tų stebuklingų dainos aidų. Ak, koks aš tuomet buvau laimingas. Kaip gražiai tuomet žydėjo pavasaris...Kaip skaisčiai tuomet švietė auksiniai saulutės spindulėliai.

Ak, nesijuok, motinėle, kad aš dar toks kūdikis. O, kad bučiau ši mažytė lakštutė, kad galėčiau taip greitai skrajoti, kaip ji, skrisčiau prie tavo, motinėle kapo, ir dainuočiau tau amžinos meilės ir padėkos himnus. Motinėle, sengalvėle, kad sugrižtų tos linksmos kūdikystės dienos, kad sugrižtų tie šventi vakarai, kada tu mane mažytį savo daina migdei, kada tu mane mokei mylėti Dievulį, Artimą ir Tėvynę. Bet dėja...Negriš jau dienos, negriš niekados...Jau niekados tu man neniuniosi lopšinės, niekados...Ir šiandieną, kada visas pasaulis švenčia, tavo, motinėle sengalvėle, garbei šventę, kada kiekvienas kūdikis šiandieną gali kuo nors savo mylimai motinėlei padėkuoti už tuos vargus ir kančias, aš negaliu nusikristi pas tave, mylima motinėle, nes jau tu ilsėsi šaltoje žemelėje. Negaliu išbučiuoti tų rankelių, kurios tiek metelių mane nešiojo, negaliu pažvelgti į tavo, motinėle, akeles. Negaliu pažvelgti į tas akeles, kurias pražiūrėjai mane beaugindama, juk tiek naktelių jų nesumerkei, kada mane miegantį saugojai. Motinėle, kuo aš tau atsidėkosiu, kuo aš tau atsilyginsiu už tą neapsakomą meilę, kuria tu mane tebe-

mylėjai...Aš žinau, kad tų ši stebuklingo pavasario rytą jau ilsėsi amžinai. Jau senai tavo lūpos nebešnabžda maldos žodžių, tik gal pas Gerąjį Dievulį, prašai malonės tam, kuris šiandieną negali tau nieko duoti, be padėkos ir meilės kupinų maldos žodžių.

Motinėlė, kur tu esi, kada auksiniai saulutės spindulėliai siuntė žemei paskutinį sudie, kada visa gamta giedojo pasaulio valdovui tylia, tylia vakaro malda, ir tu mane, motinėle, mokei garbinti Gerąjį Sutverėją. Tu mane išmokinai tarti šventąjį Išganytojaus vardą. Ak, motinėle, kad aš suprasčiau ką vėjelis man šnabžda, kad aš suprasčiau, kam ši mažutė lakštutė taip gražiai čiulba, kad aš suprasčiau, ką žiedeliai žydėdami šnekučioja, tada žinočiau, geroji mamyte, ką tu man šiandieną kalbi, ką tu man šiandieną siunti per raibeplunksnę gegutę ir greitasparnį vėjelį.

Aš išgirščiau tylų, bet kupiną meilės tavo žodelį ir man būtų ramu...ramu... Bet dėja...ne man suprasti paslaptingojo pavasario vėjelio kalbą...Ne man suprasti lakštutės ilgėsio aidus, ne man suprasti, ką žiedeliai linksmučiai žydėdami šnekučiojasi. Mamyte, ir aš tau drauge su jais siunčiu savo maldų vainiką, karščiausių maldų zefyrais išpuošta ir dedu tau, Mylima mamyte, po kojų. Priimk jį, mamyte, priglausk prie širdies, atsiųsk padangių skrajūną ilgasparnį Arą, atsiųsk brangios tėviškės puikių žiedų kvapą, atsiųsk nors vieną, bet gyvą, tavo meile išpuostą žodelį. Tai tik tada aš suprasiu, ką melsvaakės neužmirštuolės šią naktį man kalbėjo, ką vėjelis man prie lango, niuniavo, ką lakštutė jazminų pavėsyje man ši rytą savo tylia giesme norėjo pasakyti, ir aš busiu laimingas amžinai...Bet dėja niekados jau tu netarsi man savo meilių žodelių, niekados jau nepriglausi prie savo motiniškos širdies, niekados jau tu manęs nesuramins gyvenimo sunkioje valandoje, nes jau užmerkusi savo melsvas akeles, kurios tiek daugel iškentėjo, kol mane užauginai.

Tavo Sūnus

Fatimos Marijos Sąjudis

Šio šimtmečio žmonijos taika yra paremta ne ginklų galybe, bet tautų grižimu prie amžinųjų teisingumo ir meilės principų.

1917 metais, keturius mėnesius anksčiau, negu prasidėjo Rusijoje bolševikų revoliucija, Fatimoj Marija pasiūlė taikos planą, kuriuo garantavo žmonijai taiką, laisvę ir Rusijos atsivertimą. Žmonija nepaklausė Dangaus balso ir vietoj to, apsiginklavusi materialistinėmis idejomis, priešingoms krikščioniškai artimo meilės idejai, labai skaudžiai suklydo ir štai jau 36 metai kaip ji braido po krauju aplaistytą žemę. Visose šalyse girdime verkumą, skausmą, dejavimus, ir kur viso to pabaiga?!

Brangūs Lietuviai, kad to išvengus, pradėkime vykdyti Fatimoj Marijos apreiškimus reikalavimus. Tai yra pasirinkime maldos, atgailos ir aukos kelią.

Šia proga Fatimos Marijos Sąjudžio Valdyba prašo pasiryžti uoliai vykdyti šiuos Marijos prašymus:

1. Tinkamai atlikti kiekvienos dienos savo pareigas.

2. Garbinti Nekalčiausią Marijos Širdį ir Jai pasiaukoti, nes to nori Viešpats ir kad tuo budu per Jos užtarimą laimėtume išganymą.

3. Kiekvieno mėnesio pirmąjį šeštadienį priimti šv. Komuniją, kaip atgailos Komuniją permaldavimui Viešpaties už Jam padarytus įžeidimus.

4. Kiekvieną dieną kalbėti rožančių pavieniai ar šeimose, pridėdant prie kiekvienos paslapties pačios Marijos išmokytus žodžius: "O mano Jėzau, atleisk mums mūsų kaltes; saugok mus nuo pragaro ugnies; nuvesk į dangų visas sielas, ypač tas, kurios labiausiai reikalingos Tavo pasigailėjimo."

5. Be to kartu prašome visus lietuviškų katalikiškų organizacijų narius, o taip pat visus dar neorganizuotus lietuvių katalikus būti Fatimos Marijos Sąjudžio nariais. Vadovaujančius asmenis, kunigus ir pasauliečius maloniai prašome šią akciją padėti pravesti.

Norint būti Fatimos Marijos lietuviškojo Sąjudžio nariu ir kartu dalyvauti tarptautiniame Fatimos Marijos Sąjudyje pasivadinusiam Mėlynąja Armija, kurios centras yra Fatimoj, Portugalijoje, reikia pasirašyti žemiau esantį pasižadėjimą.

Mūsų Sąjudžio tikslas — būti Marijos kariu ir malda, auka ir atgaila kovoti prieš netikėjimą ir grąsantį žmonių komunizmą.

Šis pasižadėjimas nėra priesaika ir jo neišpildžius nenusidedama. Visų pasižadėjusių asmenų, kaip Marijos karių, pavardės bus pasiūstos į Tarptautinį Mėlynosios Armijos Centrą Fatimoj, kurio nariu yra ir lietuviškas Fatimos Marijos Sąjudis, ir laikomos toje vietoje, kurioje 1917 m. pasirodė Marija. Už visus narius Marijos apsiereikimo vietoje Fatimoje kiekvieno mėnesio pirmąjį šeštadienį yra laikomos šv. Mišios.

PASIŽADĖJIMAS

Nekalčiausiai Marijos Širdžiai

Brangiausioji Dangaus Karaliene, Tu pasirodžiusi Fatimoj nurodei sąlygas, kurias išpildžius, atsivers Rusija ir pasauliui grįš taika. Šiuo aš iškilmingai pasižadu Nekalčiausiai Tavo Širdžiai, atsiliginimui už nuodėmes, kuriomis Viešpats taip skaudžiai įžeidžiamas: a) atlikti sąžiningai savo kasdienes pareigas, b.) kasdien sukalbėti vieną dalį rožančiaus, c.) kiekvieno mėnesio pirmąjį šeštadienį priimti šv. Komuniją, kaip atgailos Komuniją ir bent 15 minučių apmąstyti nors vieną rožančiaus paslaptį, d.) garbinti Tavo Nekalčiausią Širdį ir Jai pasiaukoti, ir kaip pasiaukojimo ženklą, nešioti škaplierius.

Parašas

Nuplėšus gražinti

Fatimos Marijos Sąjudžio nario pasižadėjimą pasirašiau ir jį pasilieku pas save, o šį lapelį su savo adresu to patvirtinimui, prisiunčiu

**Fatimos Marijos Sąjudžio Valdybai
665 E. 7th St., So. Boston 27, Mass.**

Su Mūsų Bendradarbiais

Rosario kardinolas, Jo Eminencija dr. Antanas Caggiano, balandžio 19 d. pašventino Rosario Misijonierių Marijonų statomosios Šv. Kazimiero bažnyčios kampinį akmenį. Ta pačia proga kardinolas pašventino menišką lietuvių tautinį kryžių. Iškilnėse buvo tūkstantinės minios argentiniečių ir lietuvių.

Marijonų Provincijolas, kun. Valentinus A. Atkočius MIC, dalyvavo Argentinos Marijonų statomos Šv. Kazimiero šventovės kampinio akmens pašventime Rosario mieste, ir į susirinkusias tūkstantines argentiniečių minias garsiakalbiu prakalbėjo italų kalboje, visus kviedamas prisidėti prie pastatymo naujos šventovės. Argentiniečiai T. Provincijolo itališką kalbą suprato ir gausiais plojimais padėkojo; gi italai jį paskaitė už savo "padre".

Tą sekmadienį Rosario lietuviams iškilmingos pamaldos atlaikytos Gerojo Ganytojaus bažnyčioje. Iškilmingas Mišias atlaikė d. g. T. Provincijolas kun. V. A. Atkočius, MIC, asistuojant kun. J. A. Margiui, MIC, ir kun. Jonui Duobai, MIC. Kampinio akmens šventinimo iškilnėms lietuvišką pamokslą pasakė Buenos Aires apilinkės lietuvių klebonas kun. dr. Pranas Brazys, MIC.

Lietuvos Ministeris Pietų Amerikai, Jo Ekscelencija dr. Kazimieras Grauzinis, negalėdamas atvykti į Rosario lietuvių iškilmes, atsiuntė iš Urugvajaus Montevideo sveikinimų ir geriausių linkėjimų telegramą.

Generolas Teodoras Daukantas, buvęs pirmasis Lietuvos atstovas Argentinoje, atvyko iš Buenos Aires į Rosario lietuvių šventovės kampinio akmens pašventinimą ir taipogi dalyvavo iškilmingose Mišiose.

Kun. Juozas A. Margis, MIC, atvyko iš Avellaneda į Rosario Šv. Kazimiero šventovės kampinio akmens pašventinimo iškilmes ir traukė visų tos dienos iškilmiu judamus paveikslus.

Santa Fe lietuviai Argentinoje atvy-

ko į Rosario lietuvių šventovės kampinio akmens šventinimo iškilmes specialiu autobusu, papuoštu atatinkamais parašais ir vėliavomis. Jie buvo patys skaitlingiausi lietuvių kolonijos svečiai Rosario iškilnėse.

Trys lietuvių delegacijos pasveikino Rosario kardinolą viešai, Šv. Kazimiero šventovės kampinio akmens pašventinimo proga: vyrų delegacija pasakė ilgęnę įžanginę kalbą nuo lietuvių kolonijos, moterys lietuvaite padėkojo kardinolui už lietuvių globojimą ir jam įteikė atminimui lietuvišką juostą staltiesėlę, gi Argentinoje gimusių lietuvių jaunimo delegacija pasveikino Garbingąjį Vyskupijos Ganytoją, kaip savo vadą, ir pareiškė, kad nors jų ištikimybė Argentinai, kaip jų gimimo kraštui, yra nesilpnėję negu kitų jų sudarančių tautų, tačiau jie taip pat labai vertina savo tėvų skambią kalbą ir lietuvių gražius papročius. Jaunimas įteikė kardinolui rožių puokštę. Kardinolas ir argentiniečių minia buvo nustebinti lietuvių kultūriniu pasireiškimu. Tai buvo pirmas kartas, kad Rosario lietuviai viešai pasirodė. Kardinolas atsakydamas į lietuvių delegacijos kalbas, pareiškė prielankumo Rosario lietuviams ir stiprino jų viltis į atgavimą Lietuvos nepriklausomybės.

Statomoji lietuvių bažnyčia Rosario mieste Argentinoje, bus pirmoji (?) Šv. Kazimiero vardu šventovė Pietų Amerikoje. Ją stato misijonieriai marijonai su pagalba savo geradarių šiaurinėje Amerikoje. Iki šiol dar nei pusės reikalingų pinigų nesukelta. Kad statyba nesustotų, labai prašoma geradarių pagalbos. Aukos galima siųsti laikraščių LAIVO arba DRAUGO administratoriams.

Trys marijonai misijonieriai darbuojas Rosario misijoje Argentinoje: kun. Jonas - Jeronimas Jakaitis, MIC, kun. Kazimieras Vengras, MIC, ir kun. Jonas Duoba, MIC, pasiskirdami tarp savęs pareigas: kun. Jakaitis yra misi-

jos viršininkas ir tvarko statybą, kun. Vengras organizuoja lietuvių koloniją ir yra Gerojo Ganytojaus prieglaudos kapelionu, kun. Duoba yra Šventojo Rašto profesorius Rosario kunigų seminarijoje ir eina kapeliono pareigas Nekalto Prasidėjimo Kolegijoje. Be to, Rosario misijonieriai marijonai globoja Santa Fe lietuvių koloniją, kas mėnesis juos atlankydami su lietuviškomis pamaldomis.

Marijonų misijonierių gailėstingumas, tai vardas kuriuomi tinka pavadinti Marijonų darbuotę Pietų Amerikoje. Jie pastatė lietuviams bažnyčią ir mokyklą Buenos Aires apylinkėse lietuviams Avellanedoje; jie įkūrė lietuvišką spaustuve ir leidžia dvisavaitinį laikraštį LAIKĄ, jie stato lietuviams bažnyčią Rosario mieste, bet tą viską daro ne sau, ne pelnui, o Dievo garbei ir vargšų tautiečių lietuvių gerovei. Misijonieriai marijonai į tą šventą darbą sudeda savo visas pajamas, savo jėgas, ir platesniam aprūpinimui lietuvių Pietų Amerikoje jie didina savo skolas, kad tik išgelbėjus lietuvius ateivius iš jų dvasinio skurdo, kad jiems suteikus dvasios vadovybės, kad tik būtų aprūpinti lietuviai Pietų Amerikoje, kad būtų daugiau meilės Dievui ir daugiau naudos mūsų tėvynei Lietuvai. Jei marijonai misijonieriai tuos darbus galėjo užmegsti ir juos plėsti, tai ačiū susipratusiems lietuviams šiaurinėje Amerikoje, kurie mylėdami Dievą ir lietuvių tautą nemažiau už misijonierius, dedasi prie misijonierių savo aukomis, kad tie prakilnūs darbai būtų atlikti, palaikomi ir plečiami. Mat, kilnūs darbai Dievui, artimui ir tėvynei yra vertesni negu pinigai.

Dvi savaitinį laikraštį ispanų kalboje pradėjo leisti Avellanedos marijonai nuo balandžio mėnesio. Jo vardas MADRE DE MISERICORDIA (Gailėstingumo Motina). Tas laikraštis yra skiriamas Marijonų vedamosios Aušros Vartų Gailėstingumo Motinos parapijos ispaniškai kalbantiems argentiniečiams, o jų parapijoje yra kelis syk tiek daugiau negu lietuvių. Laikraščio visą pirmąjį puslapį puošia gražus Aušros Vartų

Dievo Motinos paveikslas. Laikraštį redaguoja parapijos klebonas kun. dr. Pranas Brazys, MIC.

Klierikas Vytautas Palubinskas, atlikęs marijonų naujokyną Argentinoje, jau antri metai sėkmingai tęsia teologijos studijas Romoje universitete Angelicum. Klieriko Palubinsko, MIC, šventimų kunigu laukiama sekančiais metais. Jo mokslinimo išlaidas padengia didelis marijonų geradaris Waterbury, Conn.

I marijonų naujokyną Argentinoje šiemet įstojo vienas argentinietis studentas. Ten pat kandidatu priimtas Argentinoje gimęs lietuvis. Pageidaujama daugiau kandidatų lietuvių.

- Kun. Viktoras Rimšelis, MIC, TT. Marijonų seminarijos, Clarendon Hills, Ill., profesorius, paskutiniu laiku gavo Amerikos pilietybę.

- Kun. Juozas Vaškas, MIC, ir kun. Jonas Šaulys, MIC, Seminarijos patalpose pravedė dienos rekolekcijas 25 nariams iš Cardinal Mundelein kuopos Kolumbos Vyčiu iš Chicagos.

- Kun. Andrius Naudžiūnas, MIC, skelbė 40-ties valandų atlaidams pamokslus lietuvių ir anglų kalbomis Šv. Petro ir Povilo parapijoje, Westville, Ill., kur klebonauja kun. J. Paukštis.

- Kun. J. Vaišnora, MIC, atvyko iš Italijos į Ameriką.

- Kun. Kazimiero Stadalniko, MIC, TT. Marijonų Seminarijos rektoriaus, motina Magdalena pasimirė Philadelphia, Pa. Sūnus dar spėjo lėktuvu nuvykti prie mirštančios motinos.

- Kun. Edmundo Budreckio, MIC, Šv. Kazimiero parapijos Racine, Wis., administratoriaus motina pasimirė Elizabeth, N. J. Laidotuvėse dalyvavo 2 prelatai ir 14 kunigų.

- Kun. Adomo Morkūno, Šv. Patricio parapijos Green Bay, Wis., asistento, tėvas Pranas staiga pasimirė Worcester, Mass. Šeimoje irgi yra dvi seserys Kazimierietės, sesuo Pulcherija, kuri mokytojauja Maria High School Chicagoje, ir sesuo Acquinata, kuri šiuo metu darbuojasi Providence, R. I.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Kunigas ir pamišelis.** Tuberkuliozės ligoninėje Seattle, Wash., 37 metų ligonis pamišelis su peiliu subadė du ligonius ir 9 ligoninės patarnautojus ir visą valandą policija negalėjo prie jo prieiti. Buvo pašauktas kun. James Knellen, Šv. Katarinos parapijos vikaras. Jis manė, kad buvo pašauktas pas paprastą ligonį. Nuėjo tiesiai prie pamišelio ir keliais žodžiais įtikino, kad pasiduotų.

• **Latvijos vyskupo jubiliejus.** Liepojaus vyskupas Anton Urbas, kuris gyvena tremtyje Ispanijoje, paskutiniu laiku atšventė auksinį kunigystėje jubiliejų.

• **Šilkas karalienės rūbams.** Birželio mėnesį Anglijoje įvyks karalienės Elzbietos II karūnavimas. Jos rūbų šilką išdirba Šv. Mykolo vienuolyno vienuoliai benediktinai.

• **Išgelbėjo Švenčiausią.** Klebonas kun. Alvin Daul ir jo vikaras kun. Bernard Nowak laimingai išnešė Švenčiausią Sakramentą iš degančios Šv. Marijos bažnyčios, Wausau, Wis. Jie spėjo išeiti tik pora minučių prieš grindų sugriuvimą į sklepą. Nuostolių padaryta \$150,000. Gaisro priežastis nežinoma, bet spėjama, kad ji buvo padegta.

Atrasti pavogti paveikslai. Iš katalikų katedros Bardstown, Ky., pereitą rudenį pavogti devyni brangūs paveikslai buvo surasti Chicagoje vagims bejieškant kelių juos išvežti iš Amerikos. Čia matosi su keturiais paveikslais du FBI agentai ir katedros klebonas Msgr. J. Willet, kuris atvažiavo paveikslus pasiimti. Ryšium su vagyste buvo areštuota 11 asmenų.

Žinios iš Lietuvos pasaulio

• **Banketas už \$25.** Lietuvių Katalikų Labdarių Sąjungos specialus komitetas Chicagos Conrad Hilton viešbutyje surengė retą banketą, kurio pelnasėjo Lietuvių Senelių Prieglaudos naudai. Banketo dalyviai mokėjo po \$25 kiekvienas. Dalyvavo apie 1200 žmonių. Liko gražus pelnas Šv. Šeimynėlės Vilai, Orland Park, Ill. Meninėje programos dalyje dalyvavo žymių teatro, radijo ir televizijos artistų. Svarbias kalbas pasakė Chicagos arkivyskupas kardinolas Samuel Stritch ir miesto majoras Martin Kennelly.

• **Į redaktorius.** Tėvas Antanas Jurgelaitis, domininkonas, pakviestas, sutiko būti Vyčių žurnalo "Vyties" redakcijos nariu.

• **Lietuviai į Mėlyną Armiją.** Marijos reikalavimams, pareikštiems Fatimoje, įgyvendinti buvo 1947 metais įkurta tarptautinė organizacija, Mėlynoji Armija. Į tą organizaciją priimti ir lietuviai, kuriems atstovauti pakviestas Lietuvių Fatimos Marijos Sąjūdis, kurio centras yra Bostone. Dvasios vadu yra kun. Albertas Kontautas, Šv. Petro parapijos vikaras.

• **Įteikė daug spausdinių.** Lietuvių bibliografinio biuletenio "Knygų Lentyna" redaktorius A. Ružancovas įteikė Pasaulio Lietuvių Archyviui Chicagoje 33 didelius ryšulius spausdinių, vertų apie \$1000.

• **Visuotinis Lietuvių kongresas.** Amerikos Lietuvių Taryba šių metų pabaigoje, tikriausiai lapkričio mėnesį sušauks visuotinį Amerikos lietuvių kongresą. Pravartu iš anksto įsidėmėti, kad tai nebus srovinis, ar vienos bet kurios organizacijos suvažiavimas, bet visuotinis Amerikos Lietuvių Kongresas. Vietą bus paskelbta vėliau.

• **\$1,000 premija.** Chicagoje išėjęs dienraštis "Draugas" skelbia trečią romano konkursą ir vėl skiriama 1,000 dolerių premija. Rankraščius galima įteikti iki lapkričio 1 d. Dėl konkurso taisyklių ir sąlygų galima kreiptis į "Draugo" raštinę.

• **Kardinolas pašventino mokyklą.** Šiame numeryje pasiskaitykite straipsnį (su paveikslais) apie Seserų Kazimieriečių Maria High School Chicagoje, kurią kardinolas Stritch pašventino pereitą mėnesį.

• **Kunigų permainos.** Kun. Antanas Kardauskas iš Cheboygan, Mich., perkeliamas vikaru į St. Andriejaus katedrą, Grand Rapids, Mich. Jam pavesta taip pat rūpintis vietos meksikonais. Kun. Jurgis Rriaba iš Šv. Petro ir Povilo lietuvių parapijos, Grand Rapids, Mich., iškeliamas vikaru į Šv. Mykolo parapiją, Roscommon, Mich. Kun. Juozas Domeika iš Roscommon, Mich., iškeliamas į St. Mary's parapiją Cheboygan, Mich. Kun. Julius Korsakas iš Carson City, Mich., perkeliamas vikaru į St. Philomena's parapiją Beal City, Mich. Kun. Ed. Statkus iš Beal City, Mich., perkeliamas į Carson City, Mich., švč. Marijos parapiją. Kun. Titas Narbutas iš Grand Rapids, Mich., perkeliamas į Šv. Petro ir Povilo parapiją, Ionia, Mich. Kun. Vincas Valevičius, neseniai atvykęs iš Brablijos, paskirtas vikaru į lietuvių Šv. Petro ir Povilo parapiją, Grand Rapids, Mich.

• **Vliko pareiškimas.** Stalinui mirus, Vyriausias Lietuvos Išlaisvinimo Komitetas (Vlikas) išleido pareiškimą dėl naujosios Sovietų Rusijos politinės taktikos. Pasakyta: "Šiuo metu mums svarbiausia, kad laisvasis pasaulis nebūtų bolševikų dar kartą apgautas ir suklaidintas. Ypač mums svarbu, kad visame pasaulyje susidarytų vieninga nuotaika pateikiant sovietams griežtus reikalavimus pirma pašalinti sovietų smurto pasekmes, vadinasi — pasitraukti iš Lietuvos ir kitų jų pavergtų tautų žemių, ir tik paskum kalbėti apie taiką."

• **Vliko susirinkimas.** Pereitą mėnesį įvyko Vliko posėdis, kuriame peržvelgta praeitis, nustatyti planai ateičiai. Pareikšta, kad pasaulio lietuvių seimo vis dar negalima sukviesti ir panaikinta laikinių įgaliotinių ir institucijų veikla.

ŠVENTŲJŲ GYVENIMAI

Naudinga Knyga Visiems Metams

T. t. Marijonai išleido stambia, naudingą ir gerą knygą "Šventųjų Gyvenimai", kurią parašė kun. K. A. Matulaitis, M.I.C. Knyga turi 714 pusl., apie 50 šventųjų atvaizdų; ji yra įrišta kietais audeklo viršeliais ir kaštuoja \$3.00 su persiuntimu.

Knyga turi 365 šventųjų gyvenimo santraukas, surašyti kiekvienos dienos šventieji, kurių viso suminėta apie 6,000 vardų.

Tie gi šventieji, kurie veikė Lietuvoje, ar turėjo kurių artimesnių santykių su lietuviais, yra plačiau nušviečiami. Knyga parašyta lengva kalba, visiems suprantamai ir gali būti gražiausia dovana kunigams, vienuoliams, seselėms vienuolėms, giminėms, pažįstamiems, draugams ir, žinoma, sau patiems.

Su užsakymais siųskite \$3.00 laiške šiuo adresu:

LAIVAS BOOK DEPARTMENT

2334 SOUTH OAKLEY AVENUE

CHICAGO 8, ILLINOIS